

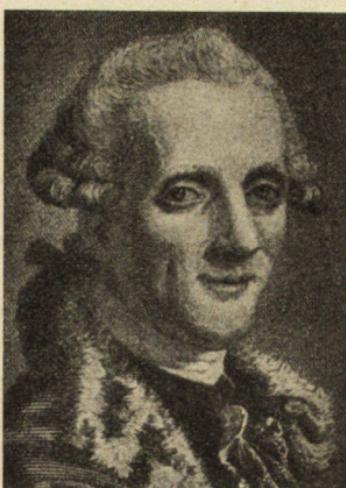
вани Тебалдини въ тамошната консерватория, отъ 1924 е директоръ на Миланска консерватория. Творби: симфония къмт филма на д'Анунцио „Кабирия“, симфонична сконта, увертура къмъ единъ трагически фарсъ и „Античень танцъ“ — за оркестъръ, клавиртрио, струненъ квартетъ, по една соната за цигулка и виолончель и пиано, опери: „Федра“, „Дебора и Йаеле“, „Фра Джерандо“, Музика къмъ „Едипъ царь“, La nave на д'Анунцио, 4 гласенъ несъпровожданъ Реквиемъ, пѣсни, клавирни нѣща и др. Писаль: „Музиката на Гърцитѣ“, „Италиянската музика“, „Съвремени музиканти“ и др. Заедно съ Бастианели, издаваъ отъ 1914 въ Флоренция „Dissonanza“ — списание за модерна музика, и биль критикъ на тамошния „Nazionale“, както и на Миланския „Secolo“.

Пицикато, ит. *pizzicato* = щипане—се нарича, при струннитѣ инструменти, единъ начинъ на свирене — не съ лжка, а съ щипане на струнитѣ съ прѣститѣ на дѣсната ржка, както при китарата и арфата. Паганини употребява П. и съ лѣвата ржка, като съпроводъ (едновременъ) на мелодия, която се свири съ лжка. Въ оркестъра П.-то има широка употреба, въ най-чести случаи — за да се получи ефектъ на щипящи инструменти. Чайковски въ III частъ на IV-тата си симфония наподобява чрезъ П. оркестъръ отъ балалайки.

Пицка, Франтишекъ — Picca, František — чешки компонистъ, род. 1873 въ Лоховице, умр. 1918 въ Прага, ученикъ на Пражката консерватория и на органната школа, биль диригентъ на операта въ Прага, компонирала редица църковни композиции и операта „Художникъ Райнъръ“. Той е биль и музикаленъ критикъ.

Пичини, Никола — Piccini, Nicola — необикновено плодовитъ, оперенъ компонистъ, род. 16 януар. 1728 въ Бари, умр. 7 май 1800 въ Паси при Парижъ, ученикъ на Дурант и Лео въ консерваторията „Сантъ Онуфрио“. Първата му опера „Le donne dispettose“ 1754 минава съ успѣхъ въ Неаполь, и бива последвана отъ цѣла редица такива (като компонира върху единъ и сѫщъ текстъ 3 опери), отъкоито „Cecchina nobile“ имала такъвъ голѣмъ успѣхъ въ

Римъ, че обикаля всички италиански и европейски сцени. Но въпрѣки това, римлянитѣ скоро го пренебрегватъ въ полза на Анфоси, — П. се просто разболява и се зарича никога да не се явява въ

Никола Пичини

Римъ. По покана на Мария Антуанета, 1776 се преселва въ Парижъ. Тукъ пише операта „Роланъ“ на французски текстъ, минала съ голѣмъ успѣхъ. Когато въ Голѣмата опера бива ангажирана една италиянска опера трупа, която — промъниливо съ французската — е давала представления, П. поставя своятъ най-хубави италиянски опери, и бива назначенъ директоръ на италиянската трупа. Написаль е сѫщо и нѣколко французски опери — „Фаонъ“, „Атисъ“ и др. П. влиза въ съперничество съ Глукъ, когато „Голѣмата опера“ поражава на двамата да напишатъ операта „Ифигения въ Таврида“. Глуковата се дава 1779 г., а тази на П. — следъ две години, и въ всѣки случай — ст. неблагоприятенъ за него успѣхъ. Следъ това, влиза въ съперничество и съ Сашини, отиачало успѣшно, съ нѣколко опери, а после съ други нѣколко — безуспѣшно. 1784 бива назначенъ професоръ въ École royale